

Ο ΛΑΗΦΑΓΟΣ.

συγγραφείς, τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ ἀδδηράγος εἶναι ζῶον μεγίστην ἔχον ὀρεξιν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀγνοεῖ τί ἐστὶ ἀκηδία, εὐρίσκει τὰ μέσα πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ αἰσθήματος τούτου, ὁσάκις εὐριθεῖ εἰς ἀνάγκην, καὶ εἶναι συνήθως πολλὰ εὐτραφής, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν τοῦ ἔτους, καθ' ἣν πολλοὶ λύκοι ἀποθνήσκουσι τῆς πείνης. Ὅταν τὸ κυνήγιόν του δὲν εὐδοκίμῃ, συμβαίνει ἐνίοτε, τὴν ἐποχὴν ταύτην νὰ προσβάλλῃ τρώγλην τινὰ καστόρων, διανοίγων ῥῆγμα μ' ὅλην τὴν στερρότητα τῶν τοιχῶν, ἅτινα τὸ ψῆχος καθιστᾷ διπλασίως ἀπρόσβλητα.

Εἰς τὴν φυσικὴν του κατὰστασιν, ὁ ἀδδηράγος δὲν ἔχει ἀναμφιβόλως ἕξεις τόσον ἐξολοθρευτικὰς ὅσον ἡ ἐνυδρίς (1) ἢ καὶ ὁ σαρκοφάγος, μὲ τὸν ὁποῖον ἔχει στενοτάτην συγγένειαν, καὶ ὅστις κατοικεῖ τὰ βόρρεια τῶν δύο ἡπείρων· ἀλλ' εἶναι τόσον ἀφοδὸς πρὸς τὸ ὕδωρ, ὥστε εἰς τὴν Λαπωνίαν, ὡς λέγει ὁ Σχέρερ, τὸν βλέπουν συνεχῶς εἰσδύοντα εἰς τὸ ὕδωρ διὰ νὰ συλλάβῃ ἰχθύς τινα. Φαίνεται μάλιστα ὅτι κολυμβῶν ἔχει μεγάλην ἐλευθεριότητα εἰς τὰς κινήσεις, ὡς τοῦλάχιστον δύναται τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τοῦ ἐπομένου διηγήματος τοῦ πρίσβιδος Ἰσδράνδου Ἰδν κατὰ τὴν ἀπὸ Μόσχας εἰς Κίαν περιήγησίν του.

« Βοεβόδας τις τῆς διοικήσεως Τομπόλσκ, ὅστις διετῆρε παρ' αὐτῷ πρὸς εὐχαρίστησίν του ἓνα ἀδδηράγον, τὸν ἐβρίψεν ἡμέραν τινὰ εἰς δεξαμενὴν καὶ ἀπέλυσεν ὀπίσω του κύνας πολλούς· ἀλλ' ὁ ἀδδηράγος θράξας κατ' ἀρχὰς ἓνα ἐξ αὐτῶν, τὸν ἔσυρεν εἰς τὸ ὕδωρ καὶ τὸν ἐκράτησε στερρῶς ὥς οὐ τὸν ἐπνίξεν, ἀκολουθῶς ἐτρέξεν εἰς ἄλλον, ὅστις ἀναμφιβόλως ἤθελε λάβει τὴν αὐτὴν τύχην, ἐὰν εἷς τῶν θιατῶν δὲν ἤθελε ῥψει εἰς τὴν δεξαμενὴν τεμάχιον ξύλου, ὅπερ τῷ ἐχρησίμευσεν ὡς ἐμπόδιον καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν κύνα τὸν καιρὸν νὰ σωθῇ ἀπὸ τῶν ὀλεθρῶν. »

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

—ο—

Δ' ἄφορα ἀσμάτια δημοτικὰ ὀρείλομεν εἰς τὴν στοργὴν μητέρων ἑλληνίδων, ἐμπνευσθεισῶν ὑπὸ ποιήσεως εὐσεβοῦς κατὰ τὴν φιλιέραν αὐτῶν οἰκιακὴν ἀσχολίαν, τὸ βαυκαλῆμα. Τὸ ἤδη δημοσιευόμενον δὲν εἶναι ἀγάπης μητρικῆς ἐμπνευσις, ἀλλ' ἀφαλὲς, τὸ πρῶτον ἴσως, ἐπινόημα νεανίου σπουδάζοντος Ἱατρικὴν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

(1) Contre γένος μαστοφόρων ζῶων.

Ἐκτὸς τῆς περὶ τὸ στιχουργεῖν εὐχερείας, δι-

ερῶμεν λεπτόν τινα ποιήσεως χρωματισμόν, ὅστις, διὰ τὸ πρωτόπειρον τοῦ ἔργου, ὑπεμφάνει μόνιμον σπέρμα πνεύματος, δυναμενον διὰ τῆς καλλιτεργείας νὰ πράξῃ ὡραίους καρπούς. Ἄλλ' εἶναι καλλίτερον νὰ μάθῃ τις νὰ μετρή τοὺς παλμούς τοῦ σφυγμοῦ, ἢ στιχοργῶν νὰ ποτίζηται χολὴν καὶ ὄξος.

Οἱ αὐστηροὶ τῆς σημερινῆς ποιήσεως Μίνωες θέλουσι κατακρίνει τὰς ὁμοιοκαταληξίας μωρὰ, ξυπνητὰ, πουλιὰ, γλυκὰ, κελαδητὰ ὡς Ἰταλιζούσας. Μήπως καὶ ἡ ὁμοιοκαταληξία αὕτη δὲν εἶναι δῶρον τῶν Ἰταλῶν; Μήπως δὲν τὴν μετεχειρίσθη ἀπαρallάχτως ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ δημοτικὰ ἄσματά του;

Εἶθε πληρωθῇ τοῦ χρόνου ἡ λάγνος, καὶ ἀναφανῇ ὁ ποιητὴς μας, ὁ μέλλων νὰ ἀποσκορακίσῃ τὰς προλήψεις καὶ νὰ ἀποστομώσῃ τοὺς Ζωίλους τῆς ποιήσεως, οἵτινες δὲν εἶναι Ζωῖλοι διότι δὲν θαυμάζουσι τὴν ποίησιν, ἀλλὰ διότι δὲν δύνανται νὰ ποιῶσι.

X.

ΒΑΥΚΑΛΗΜΑ.

Narà, μικροῦλι μου, ναρά·
Μαῦρος ἀράπακας περνᾷ
Καὶ ρουκαρίζει τὰ μωρὰ
Τὰ ξυπνητὰ.

Narà, τὸ νιοῦδι μου, ναρά
Νὰ μὴ ξυπνήσῃς τὸν τατὰ,
Ποῦ ξαπλωμέτος ρουχαλᾷ
Στὰ μαλακά.

Narà, μικράκι μου, ναρά
Κ' ἐγὼ παράγγελιά σου μιὰ
Μαλαματένια φορεσιά
Στὴ Βενετιά.

Narà, τ' ἀγόρι μου, ναρά,
Πράσιτος φειδαρος περνᾷ
Καὶ τὰ παιδιὰ καταχωρᾷ
Τὰ ξυπνητὰ.

Narà Μωράκι μου, ναρά·
Γιὰ σὲ δουλεύουν τοῦ τατὰ
Τὰ δυὸ ρυχάτα κουζουλὰ
Παρτοτεινά.

Narà, ἀγγελούδη μου, ναρά
Νὰ ρθοῦν χρυσόφτερα πουλιὰ
Νὰ σὲ ξυπνήσουν μὲ γλυκὰ
Κελαδητὰ.

Narà, πουλάκι μου, ναρά
Καὶ ἡ κυρὰ ἡ Παραγιά
Σὲ ναρουρίζει μὲ γλυκὰ
Ναρουριτὰ.

Narà, ὁ νιόκας μου, ναρά
Στρώμα σοῦ ἔχω τριατὰ-
Φυλλάκια καὶ προσκεφαλὰ-
Κι γιασιμιὰ.

Π. Κ.

Ο ΚΟΣΜΟΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Πόσον αὐτὸς ὁ στρόβιλος, ὁ κόσμος ὡς ἐκλήθη,
Καὶ πλάνης καὶ διαστροφῆς, καὶ δυστυχίας βρίθει!
Τὴν θλίψιν ἔχει ἀδελφὴν ἡ ἐπιπολαιότης
Καὶ τοῦ ὥρατου κόσμου μας ἰδοὺ ἡ ὡραιότης —
Ἐχει τρελλοῖς, πλὴν πέτρινον φέρουν αὐταὶ καρ-
δίαι,

Φρονίμους, πλὴν ἡ φρόνησις ἐγκρύπτει ἀπιστίαν·
Ἄνδρας κιβδήλους ἐαυτῶν ἀπαύστως ἀφικρόνους,
Περῶντας πλέον ἢ γυνὴ τοὺς γυναικίους ἄνους
Καὶ χωρὶς πνεῦμα πνεύματα, κ' ἔρωτας χωρὶς
ἔρων,

Καὶ χωρὶς τέρψιν παιδιὰς, καὶ στεναγμούς χω-
ρὶς χαρὰν,

Ψυχὴν χωρὶς νὰ φαίνεται εἰς ὁμίλιαν καθαρὰν,
Διότι μεγαλειὸν τι καθεὶς δεικνύει φέρων

Μὲ πνεῦμα εὐπροσήγορον, καὶ χαμερπῇ καρδίαν,
Καὶ μὲ προδότου γέλοιον, καὶ μ' ἀπιστον φιλίαν,
Καὶ δόλιον ὑπόληψιν . . . ἰδοὺ τοῦ κόσμου ὅλου

Εἰκὼν ἡ ἀναμάρτητος καὶ ἐντελής καθόλου. —
Οἱ ἀηδεῖς χαιρετισμοὶ, οἱ τύποι τῆς ἡμέρας

Τοῦ Δήμου οἱ εὐτράπελοι, οἱ τῆς αὐλῆς εὐθήσεις,
Τὰ ματαιολογήματα, αἱ φράσεις αἱ συνήσεις.

Λαμπρὰ ἀθροίσεις, ἐορτῆς ἐκείνων λαμπροτέρας,
Ἐπιπολαίων ἡδονῶν τοσαύτη ποικιλία

Καὶ θορυβώδη κύματα σχεδίων κ' ἐπιθυμιῶν,
Τὸ χάος τὸ κινούμενον τοσοῦτων ραδιορρηγίων

Τοσοῦτων ὑποθέσεων ποικιλὴ ἀπειρία,
Καὶ τὸ ταχὺ καὶ ἄμεσον συμβάντων ἐναντίων

Καὶ ἡ σπουδὴ, οἱ κίνδυνοι οὗς αὕτη περιέχει . . .
Ω! κορεσμός τὸ πᾶν, οὐδὲν ἀρέσκει εἰς τὸν βίον,

Καὶ θλίψεις ἔχει ἡ ζωὴ, ἂν μόνον χρόνους ἔχη.

I. E. Γ.

ΠΟΚΙΛΑ.

Τὸ ἄσμα τῶν νεκρῶν.

Ὁ Δύριγγ πορευθεὶς εἰς νῆσον ἐνυμφεύθη νεά νύμφη
εὐεῖδῃ καὶ ἀβράν.

Ἐξῆσε μετ' αὐτῆς ἐπὶ ἔτη γυνόμενος πατὴρ ἑξ
παιδίων, ἀλλ' ἰδοὺ, ὁ θάνατος περὶν διὰ τῆς χώρας
ἐθέρισε τὰ ἄστυλον ἄνθος.